

jíž se provoz licence ponechává jiné osobě na vlastní vrub, jest platnou mezi stranami (rozh. sb. n. s. čís. 6001), netřeba se zabývat, poněvadž má význam jen pro případné postižní nároky žalované jednoty proti vedlejším intervenientům, o něž v tomto sporu nejde. Zavinění žalované shledaly nižší soudy správně v tom, že neodstranila mřížku, ač mohla seznati, že jest nebezpečná. Odstraniti nebezpečí spojené s používáním mřížky bylo podle §§ 335 a 431 tr. zák. její zákonnou povinností. Byla by tedy podle § 1298 obč. zák. prosta zodpovědnosti za její stav jen, kdyby byla prokázala, že jí bylo nemožno vyhověti této zákonné povinnosti. Námitka žalované, že zařízení kina bylo prohlédnuto a opraveno odborníky a že nebylo tehdy shledáno potřebným mřížku opravit neb odstraniti, mohla by po případě býti závažnou, kdyby šlo o ručení žalované podle § 1319 obč. zák., pro otázku, o kterou zde jde, však nemá významu. Zcela nerozhodno jest též, že snad již mnoho jiných lidí přešlo přes mřížku a to i při deštivém a sněživém počasí že se nikdy nepříhodil úraz a že též na jiných místech sálu jsou mříže a že ani tam se ještě nikdy nic nestalo. To vše nedokazuje, že žalovaná při řádné pozornosti nemohla poznati nebezpečnost mřížky. Ručila by podle § 1299 obč. zák., i kdyby bylo bývalo třeba zvláštních vědomostí, aby bylo lze rozpoznati nebezpečný stav mřížky. Mohla však poznati i při obyčejných schopnostech a bez odborných znalostí, že na ohlazené mřížce může snadno uklouznouti, kdo na ni stoupne nevěda o ní a nemoha při nedostatečném osvětlení poznati její nebezpečnost, a že nebezpečí je tím větší, vstoupne-li na ni obuví hladkou. Zda v budově byl přístroj, by si návštěvníci mohli oškrábatí sněh s bot, a zda je předepsáno míti takový přístroj, není pro rozsouzení sporu závažné, poněvadž není prokázáno, že by žalobce nebyl uklouzl, kdyby nebyl měl na botách přimrzlý sněh.

Čís. 7644.

Proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo v řízení o nepatrné věci vyhověno odvolání a žaloba odmítnuta pro zmatek, jest rekurs nepřipustným.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1927, R I 1053/27.)

Ve sporu o 21 Kč 50 h vyhověl odvolací soud odvolání, vyslovil zmatečnost rozsudku i předchozího řízení a odmítl žalobu. Rekurs do usnesení odvolacího soudu odvolací soud odmítl. Důvody: Usnesení odvolacího soudu lze sice napadnouti rekursem podle § 519 čís. 2 c. ř. s., ježto byla vyslovena nejen zmatečnost řízení, nýbrž i žaloba byla odmítnuta. Ježto však jde o rozsudek ve věci nepatrné, není rekurs přípustným (§ 517, poslední odstavec, c. ř. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Důvody, z nichž odvolací soud v napadeném usnesení odmítl rekurs (revisní rekurs) žalobcův proti zrušovacímu usnesení, vyhovují úplně zákonu a stavu věci, jsouce v souladu též s ustálenou judikaturou tohoto Nejvyššího soudu a s písemnictvím (srv. roz. č. 6414 sb. n. s.). Totéž stanovisko zaujímá zejména i Neumannův komentář (srv. str. 1347 a 1525 III. vyd. z r. 1915), jehož se stěžovatel neprávem dovolává pro svůj opačný názor. Tento názor nelze opřít ani o to, že podle rozhodnutí nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 22. března 1900, čís. 146 knih. jud. v exekučním řízení neplatí předpisy c. ř. s. o obmezení opravných prostředků v řízení o nepatrných věcech, neboť jde tu o otázku v civilním soudním řádě výslovně upravenou, takže nelze míti zřetel k tomu, zda předpis ten platí obdobně (§ 78 ex. ř.) též v řízení exekučním.

Čís. 7645.

Konal-li zaměstnanec v živnostenském podniku majitele firmy jen vedle tohoto svého hlavního zaměstnání i práce, jichž výkonem bývají pověřováni domovníci, pokud se týče konala-li je jeho manželka, již on při tom tu a tam a mimo pracovní dobu vypomáhal, nešlo o poměr domovnický, upravený zákonem o domovnících ze dne 30. ledna 1920, čís. 82 sb. z. a n.

Nebyla-li dána výpověď z nájemního, nýbrž ze služebního poměru, nemohly býti podány proti ní námitky a nemohlo býti zavedeno výpovědní sporné řízení podle § 571 a násl. c. ř. s. Stalo-li se přece tak, jde o zmatečnost podle § 477 čís. 6 c. ř. s. a dlužno námitky odmítnouti.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1927, Rv I 296/27.)

Žalovaný, zaměstnanec v žalobcově tiskárně, obýval v domě, najatém žalobcem, bezplatně byt. Proti výpovědi z bytu namítl žalovaný najmě, že koná v domě veškeré práce domovnické. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e výpověď zrušil. O d v o l a c í s o u d námitky žalovaného rozsudkem odmítl.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením až na výrok odvolacího soudu, že se námitky žalovaného proti výpovědi ze služební smlouvy odmítají.

D ů v o d y:

Odvolací soud zjistil na základě výpovědí svědků, že žalovaný v prvé řadě byl zaměstnancem v živnostenském podniku žalující firmy a že jen vedle tohoto hlavního zaměstnání konal i práce, jichž výkonem bývají pověřováni z pravidla domovníci. Z výpovědí svědků je zřejmo, že za-